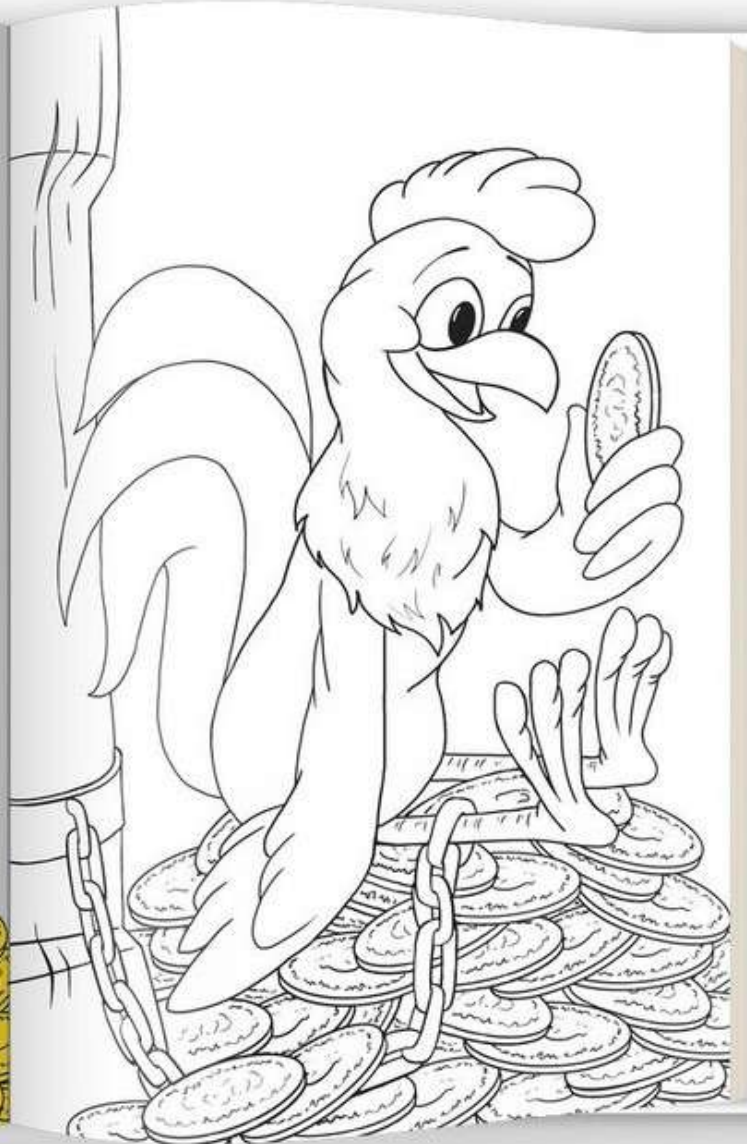
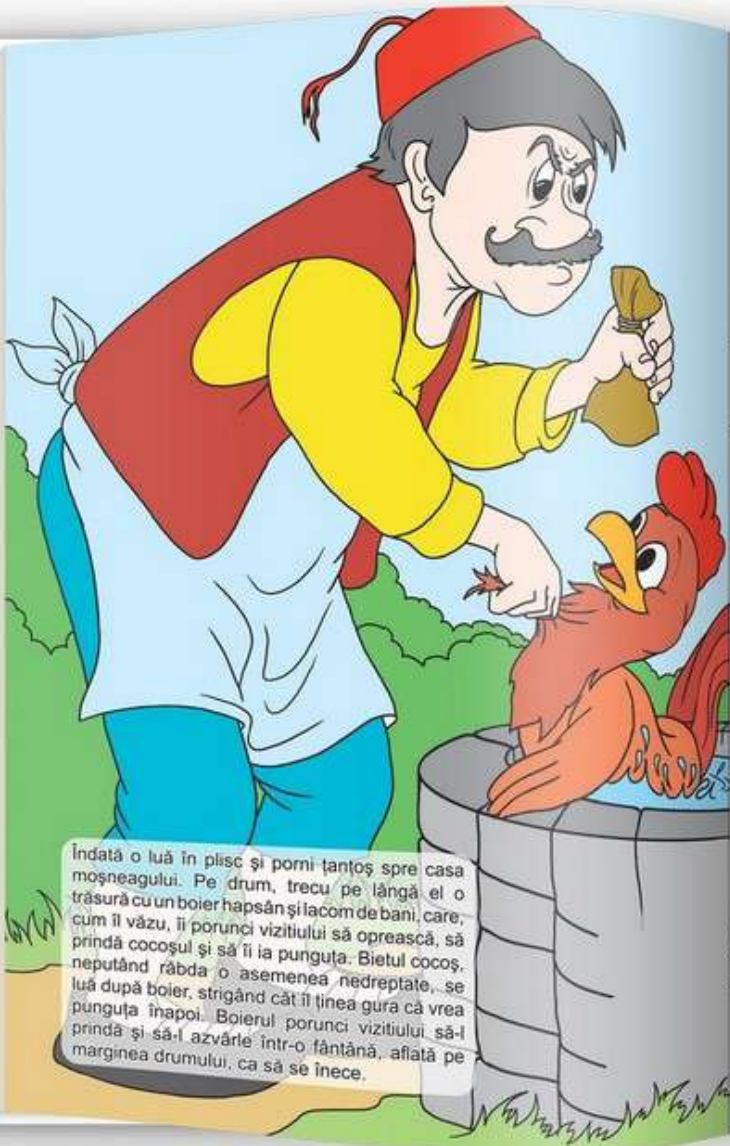

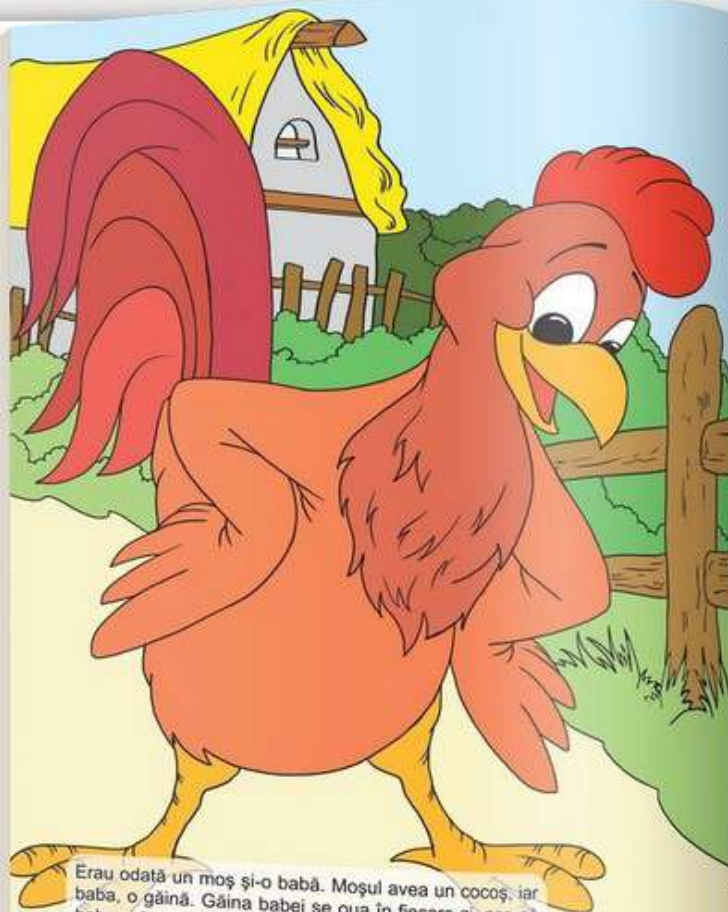
Zis și făcut. Boierul îl aruncă pe cocoș în
câmara cu bani și îl încuie înăuntru. Cum se
văzu acolo, cocoșul începu să înghită galbeni
până nu mai rămase niciunul. Apoi veni iar
la fereastra boierului și începu să strige și
să bată din aripi de trezi toată casa. Văzând
că sub niciun chip nu scapă de el, boierul îl
prinse și îl aruncă în mijlocul cirezilor de vite,
nădăruind că acestea îl vor strivi cu copitele.

Îndată o luă în plisc și porni-țanșos spre casa moșneagului. Pe drum, trecu pe lângă el o trăsură cu un boier hapsân și lacom de bani, care, cum îl văzu, îi porunci vizitiului să oprească, să prindă cocoșul și să 'l ia punguța. Bietul cocoș, neputând răbda o asemenea nedreptate, se luă după boier, strigând cât îl ținea gura că vrea punguța înapoi. Boierul porunci vizitiului să-l prindă și să-l azvârte într-o fântână, aflată pe marginea drumului, ca să se inece.

Erau odată un moș și-o babă. Moșul avea un cocoș, iar baba, o găină. Găina babei se oua în fiecare zi, așa că baba mânca ouă pe săturate. Moșului însă nu-i dădea niciunul, atât era de zgârcită. Într-o zi, moșneagul, nemaiputând de poftă și luându-se după sfatul babei, îl înșfăcă pe cocoș din poiată și-l bătu, să facă și el ouă ori să plece de la casa lui! Cocoșul fugi cât îl ținură picioarele, iar în drumul său găsi o punguță cu doi bani în ea.

